

HET HOORT ER ALLEMAAL BIJ

FABIO VOLO

HET HOORT ER ALLEMAAL BIJ

Vertaald uit het Italiaans
door Miriam Bunnik en Mara Schepers

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

Voor Johanna

Oorspronkelijke titel *È tutta vita*

© 2015 Mondadori Libri S.p.A., Milaan

© 2017 Nederlandse vertaling Miriam Bunnik en Mara Schepers /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Maartje Vermeer

Omslagillustratie © RF Masterfile

NUR 302

ISBN 978 90 284 2699 3

www.wereldbibliotheek.nl

The important thing is what comes next,
and are you ready for it?

– Keith Richards

1

Voor een gelukkig stel is niets gevaarlijker dan een kind.

Een kind is geen lijmiddel, maar een ontstekingsmechanisme dat mensen uit elkaar drijft, naar twee tegenovergestelde hoeken van een kamer. Je moet echt heel graag bij elkaar willen zijn en bereid zijn te vechten om je weer met elkaar verbonden te voelen, om een hand uit te durven steken en de ander weer te vinden. Zonder wilskracht, zonder het verlangen om bij elkaar te zijn, kunnen kinderen een goed excuus zijn om ervandoor te gaan.

In mijn halfslaap bleef ik daaraan denken, gekweld door het leugentje over mijn reis naar Berlijn. Over een paar uur zou ik op het vliegtuig stappen en honderden kilometers bij mijn gezin vandaan zijn.

Sofia stond onder de douche, ik was wakker geworden van het geluid van het water. Vreemd genoeg sliep Leo, een van de zeldzame adempauzes die hij ons gunde.

Ik pakte Sofia's kussen, legde het op het mijne en leunde tegen de muur. Ik bewoog een beetje heen en weer om een gemakkelijke houding te vinden en begon wat om me heen te kijken. Alles was wit: de wanden, het plafond, de kast, de ladekast.

Tegenover me hing een ingelijst bordje dat ik uit een hotel had meegenomen: DO NOT DISTURB.

Dat bordje hing er al jaren, het viel me bijna niet meer op. Als je iets uit het zicht wilt laten verdwijnen hoeft je het niet te verbergen, het hoeft alleen maar voortdurend in je blikveld te zijn: een snuisterijtje, een tatoeage, je vrouw.

Ik had het ingelijst en aan Sofia gegeven toen ze bij me kwam wonen. Ik had het meegenomen uit het hotel waar we ons eerste weekendje weg hadden doorgebracht. Ik had heel goed opgelet dat ze niet zag dat ik het in mijn tas stopte, ik wilde haar verrassen.

Dat had ik gedaan omdat ik tijdens dat weekend voelde dat zij de vrouw was met wie ik de rest van mijn leven wilde doorbrengen. Al gingen we pas minder dan een maand met elkaar om, op dat moment twijfelde ik geen seconde. En zo is het gegaan.

Als iemand me had gevraagd waar die overtuiging vandaan kwam, waarom juist zij, had ik niet geweten wat ik had moeten zeggen. Ik had geen idee wat de reden was, ik wist het niet, misschien heb ik het wel nooit geweten.

Ik wist alleen zeker dat ik nooit voor iemand anders had kunnen kiezen. Zij was het. Punt uit.

Sinds ik haar had ontmoet, was het alsof er voor het eerst iets tegen me praatte, iets diepzinnigs. Zij leek het antwoord op een vraag die vanbinnen zat en mij niet bekend was. Een nieuw antwoord. Mijn antwoord.

Meteen vanaf het begin had ik het gevoel dat ze onmisbaar was, dat ze onmisbaar was voor mijn leven, meer nog dan ikzelf. Ik zou niet meer verder hoeven te zoeken. Ik voelde dat ik met haar het risico wel durfde te nemen, zonder precies te weten welk risico.

Ze was niet de perfecte persoon bij wie ik moeiteloos zou passen, daar had ik nooit in geloofd. Het was een gevoel van bij elkaar horen, het steeg boven ons uit, boven ons bewustzijn. Iets van haar zat al in me, nog voordat ik haar ontmoette.

Ik keek naar dat do-not-disturb-bordje. Het waren de perfecte woorden voor dat moment, de boodschap die we aan de wereld wilden meegeven: stoor ons niet, laat ons met rust, we hebben alles wat we nodig hebben. De wereld was nieuwsgierig naar ons, maar wij hadden voor niemand tijd.

Ik herinnerde me dat weekend nog goed, alles was perfect. Ik had Mauro gevraagd waar ik haar mee naartoe moest nemen. Als er iemand verstand heeft van hotels, spa's en wellnessresorts, is hij het wel. Het was een heerlijke plek waar je, als je daar zin in had, de hele tijd in je badjas kon lopen.

De autorit, de muziek, de wind die door de raampjes naar binnen waaide en wij die om alles en iedereen moesten lachen. We waren zo gelukkig als acteurs in een Amerikaanse film. We voelden ons sterk, tot alles in staat. De wereld lag aan onze voeten. Wat onze bestemming ook was, het zou niets uitmaken, we hadden alleen maar een plek nodig die groot genoeg was voor ons geluk.

Tijdens het rijden wilde ik alleen maar zo snel mogelijk op de plaats van bestemming aankomen om haar te kunnen verslinden. Ik wilde haar zo graag in haar nek bijten dat ik de hele tijd op mijn lip beet. Ik kon bijna niet wachten. In die tijd hoefden we elkaar maar berichtjes te sturen of ik raakte opgewonden en kreeg een stijve. Sofia was zo sexy dat ze de hele dag op blote voeten door mijn hoofd zwierf. Op een middag moest ik op kantoor naar de wc om me af te trekken, bij de gedachte aan haar knalde ik bijna uit elkaar.

Eenmaal aangekomen in het hotel bestelden we een fles champagne en gingen naar onze kamer. In de lift gaven we elkaar een kus die drie verdiepingen duurde. Toen gingen we op het balkon zitten en keken naar de zee.

‘Kom eens hier,’ zei ik terwijl ik met mijn hand op mijn been tikte, ‘kom eens zitten.’

Ze legde haar arm om mijn nek. In haar ene hand hield ze de champagne, met de andere trok ze me tegen zich aan en ze kustte me op de mond. Het was een lange en langzame kus. Ik stopte mijn hand onder haar shirt en raakte haar borsten aan.

We keken elkaar in de ogen. Ik tilde haar op en droeg haar de kamer in, we lieten ons op het bed vallen.

Ik weet niet meer hoe vaak we hebben gevreeën. Zelfs na al die jaren staan de beelden van haar naakte lichaam nog scherp op mijn netvlies. Haar bezwete huid, de ronding van haar rug, haar zachte en warme dijen. We moesten lachen om het zweet dat na het vrijen in haar navel zat.

Misschien was daar het mooiste gebeurd. Misschien hadden we elkaar vaarwel moeten zeggen en zouden we dan een mooiere herinnering van ons samen zijn geweest.

Wanneer ik daaraan dacht, voelde ik een gemis. Ik miste niet die momenten, ik miste de twee die we waren geweest, die we niet meer hebben kunnen zijn. Zo zorgeloos en simpelweg gelukkig.

Ik zou willen terugkeren naar dat hotel om te zien of die twee er nog waren, met hun witte handdoeken of naakt kletsend en lachend op het bed, tegen elkaar aan ondanks de hitte van eind juli.

Ik miste de Sofia op wie ik binnen één seconde verliefd was geworden, die met één blik mijn hart had gestolen, en die ik altijd aan het lachen kreeg. Wat was ze mooi als ze zo lachte.

Als ik nu naar dat do-not-disturb-bordje keek, voelde ik me rot, want het herinnerde me aan wie we waren en wat we daarna zijn geworden.

Dat kleine bordje symboliseerde een verlies.

Alsof we elkaar hebben verzwolgen door bij elkaar te zijn.

Ik haatte Sofia om wat ze van me had gemaakt, en ik voelde me schuldig om wat ik van haar had gemaakt.

Misschien had ik iets in handen wat te breekbaar was, te waardevol, en was ik niet in staat ervoor te zorgen.

Toch hadden we een goede start gemaakt. Er was een moment geweest waarop alles duidelijk was, alles wat ik wel en niet wilde. Geen idee wat er toen gebeurde, misschien werden we afgeleid, bang, of erger nog, arrogant, maar ineens ging het allemaal de verkeerde kant op.

Het geheim van een goede relatie is niet dat je van elkaar blijft houden, maar dat je ervoor zorgt dat de twee mensen die je in die relatie wordt met elkaar kunnen opschieten.

2

Vijf jaar eerder was er op een middag iets ergs gebeurd.

Ik zat al een tijdje te wachten tot Mauro me een paar boxen zou komen brengen van een stereo die ergens op een kamertje stond en die hij niet meer gebruikte. Mauro is, samen met Sergio, mijn beste vriend. Zij weten dingen over mij die Sofia zich niet eens kan voorstellen.

Ik had een tweedehands platenspeler en versterker gekocht en had boxen nodig. Elke dag kwam er iets tussen en Mauro kwam maar niet langs, dus besloot ik om naar hem toe te gaan: 'Ik kom vanavond langs.'

'Vanavond kan niet, morgen wel.'

'Nee, ik heb ze vandaag nodig. Er komt iemand langs en ik wil haar een paar platen laten horen.'

'Wie dan?'

'Dat meisje uit de sportschool. Ik heb hulp nodig, ze lijkt me nog niet echt overtuigd.'

'Wat voor hulp?'

'Coltrane, Chet Baker, Massive Attack. Ik heb een dijk van een plaat van Sonny Rollins.'

'Na mijn werk ga ik met Michela sushi eten, we gaan niet eens langs huis. Kun je over een uurtje? Kom maar naar kantoor, dan

gaan we naar mijn huis en breng je me daarna weer terug?’

‘Oké, perfect. Ik ben er om drie uur.’

‘Je bent een blok aan m’n been.’

‘Ik weet het.’

Om drie uur stond ik voor Mauro’s kantoor, om tien voor half vier parkeerden we voor zijn huis. Terwijl we de trap op liepen, hadden we het over het meisje met wie ik die avond had afgesproken. Bij de voordeur hoorden we muziek uit het huis komen.

‘Michela zal wel vergeten zijn de stereo uit te zetten.’

‘Het licht niet uitdoen kan ik nog begrijpen, maar de stereo...’

Ik keek hem verbaasd aan.

‘Ze is verstrooid, misschien was ze aan het bellen. Weet je wel hoe vaak ik thuiskom en de sleutels nog in het slot steken? Vervolgens loopt ze te zeuren dat ik de toiletbril niet naar beneden doe.’

Toen we binnen stonden, ging ik meteen de boxen halen, ik wilde opschieten. Mauro deed zijn jas uit, hing hem op bij de deur en zette de stereo uit.

Toen ik net het kamertje uit wilde lopen, klonk er in de stilte een vreemd gehijg. Ik bleef staan, Mauro verscheen in de deuropening van de woonkamer en keek me met dezelfde vragende blik aan. Hij liep in de richting van de slaapkamer. Alle cellen in mijn lichaam hoopten dat het niet was wat ik dacht. Met een box in mijn hand volgde ik Mauro. Het gehijg hield op, onderbroken door een gil van Michela.

Toen ik in de deuropening stond, bedekte ze zichzelf met een laken, alsof Mauro haar voor het eerst naakt zag. Naast haar lag een man van ongeveer onze leeftijd. Doordat het raam openstond en de muziek zo hard stond, hadden de twee ons niet horen binnenkomen.

Mauro’s reactie verbaasde me. Je kunt nooit weten hoe je in zo’n

situatie reageert totdat het je overkomt. Je kunt je voorstellen dat je de man die zich in jouw bed bevindt een paar flinke dreunen gaat verkopen, of haar een paar meppen zult uitdelen of de hele boel aan gort zult slaan.

Ik zal zijn gezichtsuitdrukking nooit vergeten. Elke keer als ik eraan terugdenk, voel ik diepe liefde voor hem, en breekt mijn hart zoals het die dag is gebroken. Hij keek naar Michela en zei maar één woord: ‘Waarom?’ Toen fluisterde hij tegen mij: ‘Laten we gaan.’

Uitgerekend hij, die vóór Michela altijd wantrouwend was en niet in relaties geloofde, was nu bedrogen. En wel op de ergst mogelijke manier.

We stapten in de auto en bleven daar minstens een half uur zwijgend zitten. Ik zei niets. Ik wilde alleen bij hem blijven en wist dat elk woord overbodig was. We gingen allebei niet terug naar kantoor. Ik wilde Sergio bellen, maar dat wilde Mauro niet, hij was liever alleen met mij. Voor Sergio zou het moeilijk zijn. Sinds hij een dochter had, was hij uit beeld verdwenen.

Die middag kwam er een einde aan de relatie tussen Mauro en Michela. Ik belde het meisje uit de sportschool en stelde ons dinertje uit.

‘Je hoeft je avondje voor mij niet af te zeggen, hoor. Sterker nog, bel haar terug en zeg dat ze moet komen. En dan neuk je haar totdat je haar pijn doet. Het zijn allemaal sletten en uiteindelijk is dat wat ze willen. De rest is allemaal gelul.’

We zijn tot drie uur ’s nachts bij mij thuis opgebleven. Mauro bleef bij mij op de bank slapen. We hebben veel gepraat. Gepraat en gedronken.

‘Ik zou je fantastische muziek kunnen laten horen, maar ik heb helaas geen boxen,’ zei ik om hem een glimlach te ontlokken.

‘Vanwege die slet, bedoel je.’

‘Precies.’

Hij trok even zijn wenkbrauwen op en slaakte toen een lange zucht. ‘Misschien lag het niet alleen aan haar, er hebben er altijd twee schuld.’

‘Goed zo, je bent een volwassen jongen,’ zei ik, ‘maar begin morgen maar met verstandig en volwassen zijn, vanavond is het nog te vroeg.’

De volgende ochtend ging ik naar mijn werk, hij nam een dag vrij. Hij moet het wel naar zijn zin hebben gehad op mijn bank, want hij is er zonder te vragen naartoe verhuisd.

De eerste drie dagen vond ik het nog leuk om hem onderdak te bieden, ik wilde niet dat hij alleen was. Op een avond vroeg hij terwijl hij zout in het pastawater deed: ‘Wil je een sausje of is olie en Parmezaanse kaas ook goed?’

In afwachting van mijn antwoord voegde hij daaraan toe: ‘Het zou wel leuk zijn als ik bij jou zou komen wonen, wat denk jij?’

‘Ik denk dat olie en Parmezaanse kaas prima is.’

Na het eten kwam Sergio.

Toen het even stilviel, kwam ik op de proppen met: ‘Waarom gaan we niet lekker een weekendje weg?’

Zonder te antwoorden keken ze me aan.

‘Laten we de auto pakken en ergens heen rijden. Dat hebben we al een tijdje niet gedaan,’ drong ik aan.

‘Ik denk niet dat ik mee kan, tenminste niet in deze periode,’ antwoordde Sergio.

‘Kolere, het lijkt wel of jij de enige op aarde bent met een kind. We zijn maar twee dagen weg, geen maand.’ Mauro wond zich op.

Sergio keek hem scheef aan. ‘Vraag jij het aan de koningin?’

‘Ik praat wel met Lucia, je zult zien dat ze tegen mij geen nee zegt,’ zei ik.

‘Waar gaan we dan heen?’

‘Ik weet wel iets leuk.’

‘Wat dan?’

‘Het concert van de Rolling Stones, vrijdag in Rome.’

‘Treden die nog steeds op?’

‘Die stoppen nooit met optreden.’

‘Hoe oud zijn ze?’

‘Ik denk zestig plus, maar als we met hen een rondje om het gebouw zouden rennen, komen zij eerder aan dan wij.’

‘Ja, met wat zij allemaal hebben gebruikt...’

‘Er wordt gezegd dat ze hun bloed laten vervangen in Zwitserland.’

‘Kijk eens op internet of er nog kaartjes zijn.’

‘Waarom gaan we niet gewoon naar zee?’ zei Mauro, die tot dan toe nog niets had gezegd.

‘Precies,’ zei Sergio.

‘Naar zee kunnen we altijd nog. Dit is een historisch concert, het zou weleens het laatste kunnen zijn, gezien hun leeftijd. Jezus zeg, kom op.’

‘Oké.’

‘Goed dan.’

Ik keek naar Mauro. ‘Ik regel alles, hotel, kaartjes en al die andere ongen. Dit is mijn verjaardagscadeau voor jou.’

‘Het is juli, ik ben 2 oktober jarig.’

‘Dat weet ik, maar ik kan de datum niet voor jou veranderen. Dit is het Flicker-op-Michela-lang-leve-de-Rolling-Stones-weekend. Geef me je telefoon, dan bel ik je vrouw,’ zei ik vervolgens tegen Sergio.

‘Laat maar, als jij het vraagt wordt ze boos omdat ze zegt dat ik haar afschilder als een kutwijf dat me onder de duim houdt.’

‘Wat ze ook is,’ zei Mauro.

‘Natuurlijk is ze dat, maar niemand hoeft dat te weten. Ik regel het wel, ik zeg wel dat het is om jou door deze moeilijke tijd heen te slepen. Ze zal haar moeder wel vragen om haar te komen helpen met ons kind.’

Op vrijdag 6 juli zaten we om negen uur ’s ochtends in de auto, met bestemming Rome. Ik had een paar afspeellijsten samengesteld voor de reis, onder andere een van de Rolling Stones om het geheugen van Sergio en Mauro op te frissen. Ik had dat niet nodig, ik was de enige die hen echt graag live wilde zien.

‘Degene die dit weekend van bil gaat, hoeft op de terugweg geen benzine te betalen.’

Onze laatste gezamenlijke reis van langer dan vijf uur was toen we vijftienvintig waren, Milaan-Cadaqués met de Micra van Sergio. Een onvergetelijke reis.

In een vlaag van stompzinnigheid had Mauro een regel bedacht: er mag niets weggegooid worden. Papiertjes, zakjes, flessen, blikjes, alles wat in de auto werd geconsumeerd, moest in de auto blijven totdat we weer thuis waren. De meest stompzinnige, nutteloze en onzinnige regel die er maar bestond, en zonder aarzelen stemden we ermee in. Ik zal nooit vergeten hoe Sergio’s Micra eruitzag toen we in Milaan aankwamen. Alleen als we hem in brand hadden gestoken, hadden we hem nog schoon gekregen.

Het was fijn om weer samen op reis te gaan. We hadden besloten om het niet over Michela te hebben, maar dat was onmogelijk. In die dagen was ze altijd aanwezig, vooral in onze stiltes.

‘Weet je wat me zo boos maakt?’

‘Dat ze in jullie bed lagen?’ vroeg Sergio.

‘Los daarvan, dat ik niet weet wanneer ze is begonnen met liegen, dat ik niet weet welke dingen die ze in die twee jaar tegen me heeft gezegd waar zijn en welke niet. Ik kan haar gelul niet onderscheiden van de dingen die ze wel meende.’

‘Als ze het in jullie bed met haar collega doet, meent ze sowieso weinig van wat ze zegt,’ oordeelde Sergio.

‘Wisten jullie dat ze nu een relatie hebben? Het was niet zomaar een vrijpartij, ze hebben echt een relatie. Ik weet niet wat erger is. Ik vind het alleen schokkend dat iemand zo nonchalant van de een op de ander overstapt, in een oogwenk.’

Eenmaal in Rome namen we een douche in het hotel en gingen meteen naar buiten om iets te eten en door de stad te slenteren.

Op een terras bestelden we een paar biertjes. Alles leek perfect: de dag, het weer, het licht, het gebouw en de fontein tegenover ons. Over een paar uur het concert van de Rolling Stones.

‘Wat zouden ze op dit moment aan het doen zijn? Zouden ze in het hotel zijn? Zouden ze aan het soundchecken zijn?’

‘Volgens mij doen ze een dutje,’ antwoordde Sergio. We lachten bij het idee van Mick Jagger in een pyjama en pantoffels.

Ineens viel mijn oog op twee meisjes die met elkaar zaten te praten. Een van hen zat met haar rug naar me toe, ik kon haar gezicht niet zien. Ze droeg een luchtige, hazelnootkleurige jurk. Ik keek naar haar blote schouders, haar steile bruine haar dat tot net onder haar schouderbladen viel, de vorm van haar heupen, haar enkels. Draai je om, draai je om, draai je om, zei ik in mijn hoofd, maar nee, ze wilde zich niet omdraaien. Ik werd steeds nieuwsgieriger en ongeduldiger. Terwijl ik wachtte tot ze zich omdraaide, begon ik me haar in te beelden, me voor te stellen hoe ze zou zijn. Haar ogen, haar neus, haar mond. Hoe meer ik met haar gelaatstrekken speelde, hoe meer ik wilde dat ze zich zou

laten zien. Nu tel ik tot vijf en bij vijf draai je je om. Een, twee, drie, vier, vijf! Als het niet echt was gebeurd, zou ik het nooit hebben geloofd, maar bij vijf draaide ze zich om. Ze was totaal anders dan hoe mijn verbeelding haar had vormgegeven. Ik vond haar prachtig, ik bleef maar naar haar kijken. Ik vond haar leuk.

De zon achter haar toonde de vorm van haar benen onder haar jurk, en ik kon nog niet weten dat in het licht tussen haar benen mijn lot verborgen lag.

Dat was de eerste keer dat ik Sofia zag.

3

Ik weet niet of er een goddelijk plan bestaat, of mensen die elkaar ontmoeten daartoe zijn voorbestemd of dat het leven gewoon een reeks toevalligheden is, onbekende factoren die zich op willekeurige wijze voordoen. Ik heb er nooit een duidelijk beeld van gehad, ik kan alleen zeggen dat sommige gebeurtenissen in ons leven zo synchroon lopen dat je het idee krijgt dat ze door iets worden aangestuurd. Dat gevoel had ik toen Sofia in mijn leven kwam.

Aan het tafeltje naast ons zaten twee toeristen, ik weet nog dat ik hen Duits hoorde praten. Toen ze opstonden, gingen de twee meisjes naast ons zitten. Ik kon mijn arm uitsteken en hen aanraken. Sergio groette hen en na een paar minuten waren we al in gesprek. Ze waren in Rome voor hun werk, ze zouden diezelfde avond nog teruggaan naar Bologna.

Toen Sofia en ik aan de praat raakten, zonderden we ons onbedoeld af van de anderen. We gingen meteen helemaal op in onze woorden, vol nieuwsgierigheid en aandacht. Binnen een oogwenk had ze me verleid. Het was niet haar schoonheid waarmee ze me aan de haak sloeg, maar iets onopvallenders, als de kracht van een magneet. Sofia leek me meteen al anders dan alle andere vrouwen die ik had ontmoet, ook anders dan de vrouw van mijn dromen, mijn verlangens, mijn fantasieën. Zij was een